

Arrest

nr. 264 859 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 4 juli 2019, diende op 4 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 juli 2021 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 juli 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing luidt die als volgt:

*“Asielaanvraag: 04/07/2019
Overdracht CGVS: 27/11/2019*

U had op 29 oktober 2020 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 08u49 tot 12u49. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Loobuyck, was bij dit onderhoud aanwezig. Op 1 maart 2021 had u een tweede persoonlijk onderhoud van 09u30 tot 13u25, waarbij uw advocaat, meester Kiwakana loco meester Loobuyck, aanwezig was. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is .

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Ashraf clan. U bent geboren in X, Somalië, en verhuisde toen u 14 jaar was naar Bursalah, in Puntland waar u met uw familie tot aan uw vertrek heeft gewoond.

Uw vader, die tot de Ashraf clan behoorde, overleed kort na uw geboorte. U groeide op met de familie en clan van uw moeder, genaamd Omar Mahammud, Reer Hirse. U huwde met N. M. A. en zij woont nog steeds samen met jullie vijf kinderen bij uw moeder in Bursalah. U was chauffeur van een vrachtwagen en vervoerde voorraden tussen Galkayo en Bursalah. Op 4 augustus 2018 moest u goederen van Bursalah naar uw tante in Galkayo brengen aangezien zij daar een winkel had. Naast uw twee medewerkers reden ook uw tante, S., en de dochter van uw oom, K., mee. Twee jongens die u niet kende en een andere jongen, genaamd A. A. S., vroegen eveneens om een lift te krijgen tot Galkayo. Toen u aan het rijden was ter hoogte van Bey Rah moest u bruusk remmen voor een gat in de weg. A. A. S., die op de vrachtwagen zat, viel hierbij van de vrachtwagen en kwam met zijn hoofd op de grond terecht. Aangezien hij zeer ernstig gewond was, bracht u hem meteen naar het Dage Adde ziekenhuis in Galkayo waar hij op de spoedafdeling werd opgenomen. Terwijl u met uw tante aan het wachten was aan het ziekenhuis gingen de twee andere jongens weg. Wanneer u werd geïnformeerd over het overlijden van A. A. stelde uw tante voor om uzelf aan te geven bij de politie zodat u niet beschuldigd zou worden van het opzettelijk doden van de jongen. Toen u naar uw voertuig wilde stappen, werd u benaderd door de broer van A. A., genaamd B. Hij had een geweer vast en schoot u in uw buik. B. vluchtte weg toen de beveiliging van het ziekenhuis aankwam. U raakte in een coma en kwam pas weer bij bewustzijn in het ziekenhuis in Mogadishu. Daar werd u verteld dat de rest van de familie, waaronder uw moeder en uw oom, alsook uw neven, gewapend naar het ziekenhuis in Galkayo waren gekomen en dat de familie van A. A. eveneens gewapend naar het ziekenhuis was gekomen omdat ze u wilden doden. Hierop werden schoten gelost tussen beide partijen, waarbij iemand van de familie van A. A. gewond raakte. De eigenaar van het ziekenhuis wilde niet dat er gevochten werd aan zijn ziekenhuis en weigerde u dan ook te behandelen. Een dag later zijn overheidstroepen tussengekomen bij de gevechten. Op dit moment werd u naar de luchthaven gebracht en ging u, samen met uw moeder en een neef van u, naar het Erdogan ziekenhuis in Mogadishu waar u meteen geopereerd werd. Omwille van de schotwonden in uw buik heeft u nu een stoma. Toen u weer bij bewustzijn kwam in het Erdogan ziekenhuis vertelde uw moeder u wat er gebeurd was. De familie van A. A. en de familie van uw moeder kwamen bijeen om te onderhandelen en uw familie zei hen dat de dood van A. A. een accident was en ze hen zouden vergoeden. De familie van A. A. weigerde enige compensatie en zei dat ze hem niet zouden begraven tot u bij hen gebracht werd. Uw neef die in Mogadishu was, werd ook gebeld door de familie van A. A. die in Mogadishu woonden. Zij zeiden hem dat het geen zin had u te behandelen, dat u ook zou sterven en ze u samen zouden begraven met de overleden jongen. Hierop besliste uw moeder dat u het land moest verlaten. Twee dagen voor uw vertrek werd u van het ziekenhuis naar een hotel in de buurt gebracht.

U vloog op 28 augustus 2018 vanuit Mogadishu naar Turkije, waarna u naar Griekenland ging. Na een jaar in Griekenland reisde u naar België, waar u aankwam op 4 juli 2019. U diende diezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: documenten omtrent uw ziekenhuisopname in het UZ Brussel op 14.09.2019; de fiche van de screening instroom; uw medisch dossier uit het opvangcentrum; medische attesten; e-mails en een brief omtrent uw medische problemen; foto's van uw verwondingen en een attest van de operatie waarbij uw coloncontinuïteit werd hersteld dd. 20.10.2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Uw verklaringen worden immers niet geloofwaardig geacht.

Ten eerste moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat de familie van A. A. u viseerde omwille van uw toebehoren aan een minderheidsclan en ze hierdoor geen compensatie van u zouden aanvaarden, wat volgens u de voornaamste reden was dat ze u wilden doden (CGVS2, p. 15). Immers, u stelt dat u tot de Ashraf behoort, onder de subclan Bin Hassan, wat volgens u een minderheidsclan is (CGVS1, p. 11; CGVS2, p. 4). Echter, volgens de informatie waar het CGVS over beschikt, worden niet alle Ashraf als een minderheidsclan gezien. Zo wordt er een onderscheid gemaakt tussen de subclans Hussein en Hassan, waarbij Hussein wel degelijk als een minderheidsclan wordt beschouwd, maar Hassan niet. Daarnaast wordt gesteld dat de Hassan meestal door een proces van 'adoptie' gaan, waarbij een nieuwkomer geaccepteerd wordt door een andere clan na een ceremonie. Alhoewel er nog steeds een onderscheid blijft bestaan tussen de originele clanleden en diegenen die geadopteerd werden, worden deze personen gezien als gelijken en bezitten ze dezelfde rechten als de andere clanleden (zie administratief dossier). Dit proces van een zogenaamde adoptie komt eveneens overeen met de verklaringen die u aflegt omtrent uw relatie met de familie van uw moeder. Zo zegt u dat u, samen met uw neven, werd grootgebracht door de familie van uw moeder. Gevraagd of u, indien u opgroeide met uw neven, niet op dezelfde manier werd behandeld, antwoordt u dat er een verschil is tussen iemand waarmee je hetzelfde bloed deelt en iemand waaraan je niet gerelateerd bent. Echter, meteen hierna zegt u dat u geen verschil ervaren heeft door met hen op te groeien (CGVS2, p. 4 en 5). Ook geeft u aan dat de familie van uw moeder, waaronder uw ooms, tantes en neven, u als hun zoon behandelden (CGVS2, p. 12). Ook uit uw verklaringen over de discriminatie die u meemaakte, blijkt niet dat anderen u beschouwden als lid van een minderheidsclan. U zegt immers dat u niet rondhing met andere mensen en dat u gediscrimineerd werd door andere mensen, maar gevraagd over deze discriminatie komt u niet verder dan te stellen dat er bij een gevecht op school naar uw moeder werd geroepen en u bij een checkpoint zelf het geld moest brengen terwijl andere chauffeurs dit niet moesten (CGVS2, p.4). Dit kan dan ook bezwaarlijk gezien worden als ernstige discriminatie waar personen van een minderheidsclan vaak mee te maken krijgen. Aangezien u niet aannemelijk maakt tot een minderheidsclan te behoren, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de familie van A. A. weigerde om een oplossing te zoeken omdat u tot een minderheidsclan behoort.

Ten tweede weet u ook weinig te vertellen over de onderhandelingen tussen de clan van uw moeder en de clan van A. A. Zo weet u niet wanneer er precies onderhandeld werd tussen de twee clans. Gevraagd wanneer deze onderhandeling plaatsvond, zegt u dat deze plaatsvonden toen u in het ziekenhuis van Mogadishu lag. Gevraagd of u de datums van de onderhandeling weet, zegt u dat u dat niet weet en ze plaatsvonden op verschillende plaatsen (CGVS2, p. 9). Over de omstandigheden van de onderhandelingen zegt u dat twee van uw nonkels, alsook uw clanoudere aanwezig waren, maar u geeft aan dat er misschien ook nog anderen aanwezig waren, maar dit de enige waren die uw moeder vernoemde. Gevraagd naar de ouderen van de andere clan geeft u aan dat u niet alle ouderen die aanwezig waren, kan noemen, maar u wel weet dat de clanoudste, I. B., aanwezig was. Gevraagd waar de onderhandelingen plaatsvonden, zegt u dat u er niet zeker van bent, maar u denkt dat deze plaatsvond in het huis van uw nonkel, A. D., aangezien uw nonkels al hun meetings hielden in zijn huis. Bijkomend zegt u ook niet te weten wat er juist werd afgesproken omtrent de betaling als compensatie voor de gewonde jongen (CGVS2, p. 10). Na de pauze gevraagd hoe vaak er onderhandeld werd, zegt u dat er verschillende keren onderhandeld werd, waarna u zegt "zo'n drie keer". Gevraagd of u niet zeker bent, geeft u aan dat u zeker bent van twee keer, maar het ook drie keer geweest zou kunnen zijn. Gevraagd waarom u zeker bent van twee keer geeft u aan dat de tweede discussie plaatsvond nadat u reeds vertrokken was uit Somalië en er u werd verteld over twee discussies (CGVS2, p. 14). Uit uw verklaringen over de onderhandelingen die gevoerd werden tussen de twee clans blijkt dan ook dat u niet goed op de hoogte bent van deze onderhandelingen. Dat u zelf niet meer moeite deed om geïnformeerd te worden over iets dat uw directe vluchtaanleiding vormde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over het gevecht tussen de familie van A. A. en de familie van uw moeder aan het ziekenhuis in Galkayo weet u weinig te vertellen. Gevraagd of u weet wie er nog betrokken was bij de gevechten tussen uw familie en de familie van A. A. zegt u dat u daar niet zelf bij was en dat u reeds zei dat zijn familieleden

met wapens naar daar gekomen waren. U geeft enkel nog aan dat u wel zeker bent dat B. daar was. Gevraagd wat u weet over de jongen die gewond raakte door uw neef zegt u dat u hem niet kent, maar u hoorde dat het familie was van B. Gevraagd of u niet weet wie hij was, antwoordt u ontkennend en geeft u aan dat u hem niet persoonlijk kent (CGVS2, p. 12). Gesteld dat het vreemd is dat u niet meer weet over uw aanvallers zegt u dat u niet wilt liegen, dat u zelf niet daar was, het niet nodig is om iedereen op te noemen en het de familie Reer A. S. was die u aanviel (CGVS2, p. 13). Eerder werd u ook reeds gevraagd of u wist of de broer van A. A., M. A. S., ook aanwezig was toen u in het ziekenhuis van Galkayo was, waarop u stelt dat hij mogelijk na het incident kwam (CGVS2, p. 11), wat helemaal niet overtuigend klinkt. Op de confrontatie dat het vreemd is dat u niet zou weten of hij aanwezig was, geeft u aan dat het op niets slaat of iemand naar daar komt of niet en het belangrijkste is dat u werd aangevallen (CGVS2, p. 13). Aangezien u zelf aangaf dat M. A. S. de enige familie was van A. A. die eveneens in uw dorp woonde (CGVS2, p. 11), is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u dit niet zou weten en dat u uzelf hierover nooit geïnformeerd heeft. Hoewel u niet meer bij bewustzijn was, is het dan ook zeer ongeloofwaardig dat u niet meer informatie zou kunnen geven over een incident dat dergelijke omvang had en waarbij u zelf de directe aanleiding van was.

Evenmin kan u uitvoerige informatie geven over de ontwikkelingen nadat u uit het land bent gevlucht. Gevraagd wat er gebeurde nadat uw moeder Mogadishu verliet en of uw moeder nog bedreigingen kreeg, zegt u dat ze hen elke keer bedreigden en zeggen dat ze verantwoordelijk zijn indien ze u niet naar hen brengen. Gevraagd tegen wie ze dit zeiden, zegt u dat ze dit tegen uw moeder, uw vrouw en ook uw ooms zeggen. Echter, gevraagd wanneer dit de laatste keer gezegd werd, zegt u dat dit in 2019, 2020 was, toen u het eerste interview had. U geeft aan dat ze uw kinderen zullen viseren omdat ze in 2019 tegen uw moeder zeiden dat ze wraak zouden nemen in gepaste tijd. Echter, gevraagd in welke maand dit tegen uw moeder werd gezegd, zegt u dat u dat niet weet en u genoeg stress heeft (CGVS2, p. 16). U blijft dan ook steeds zeer kort in uw verklaringen over de bedreigingen die uw familie ontving na uw vertrek en u kan deze bedreigingen evenmin juist situeren in tijd, wat dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte zijn uw verklaringen over de beschuldigingen van de familie van A. A. niet samenhangend. Gevraagd of de andere clan geloofde dat het een ongeluk was, zegt u eerst dat ze niet geloofden dat het een ongeluk was en ze dachten dat u de jongen opzettelijk gedood had. Gevraagd waarom u werd beschuldigd de jongen opzettelijk gedood te hebben, zegt u dat het voor hen niet uitmaakt of het opzettelijk was of niet, omdat u van een minderheidsclan bent en ze minderheidsclans op die manier behandelen. Gevraagd wat u bedoelt met dat ze er niet om geven dat het per ongeluk was, zegt u dat ze niet om de reden geven aangezien ze hun zoon verloren. U zegt dan dat ze weten dat u van een minderheidsclan bent, ze geloven dat u hem opzettelijk doodde en dat dit de reden is dat ze een oplossing weigerden (CGVS2, p. 15 en 16). Uw verklaringen over het feit dat de familie van A. A. vermoedde dat u hem opzettelijk gedood had, zijn dan ook weinig samenhangend.

De documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. Zo tonen de documenten van de ziekenhuisopnames, de fiche screening instroom, het administratief dossier, de medische attesten, de e-mails en de foto's, alsook het verslag van de operatie enkel uw verwondingen aan in uw buikstreek omwille van kogelinslagen. Echter, dat u enkele keren geopereerd werd en tijdelijk een stoma had wordt hier niet betwist, maar dit kan bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. Immers, deze documenten kunnen niet bewijzen wanneer en op welke manier u de kogelwonde hebt opgelopen. Medische problemen op zich houden bovendien geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De opmerkingen die u had op de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud hebben enkel betrekking op de schrijfwijze van de namen. Deze kunnen dan ook bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Bursulah, Puntland. In casu dient dus de veiligheidssituatie in Puntland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 30 juni 2020, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalie.veiligheidssituatieinsomalilandenpuntland20200630.pdf] en https://www.cgvs.be/nl blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. In Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden is er voornamelijk geweld met vuurwapens en vinden er in mindere mate grondoffensieven, aanslagen met explosieven en luchtaanvallen (door US AFRICOM op terreurdoelwitten) plaats. Bij dit geweld kunnen burgerdoden als collateral damage vallen of zijn burgers zelf het doelwit. De grondoffensieven vinden plaats tussen de Somalilandse en Puntlandse troepen in de betwiste gebieden. Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door de terreurgroepen al-Shabaab (AS) of de Islamitische Staat van Irak en de Levant in Somalië (ISS). Schietpartijen en gerichte moorden (met vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of AS.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit schietincidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds.

Het geweld in Puntland tijdens deze verslagperiode bestaat voor een groot deel uit gerichte moorden met vuurwapens. Het gaat hierbij om gerichte aanslagen op overheids- en veiligheidspersoneel, zakenlui of leden van een rivaliserende clan. De daders van dit geweld zijn voornamelijk onbekende gewapende groepen en clans. In mindere mate zijn de terreurgroepen en de politie verantwoordelijk. Daarnaast vinden er ook incidenten plaats tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten enerzijds en AS, ISS, clanmilities en onbekende gewapende groepen anderzijds. AS en ISS voeren soms ook gerichte moordaanslagen met explosieven uit. Beide terreurgroepen persen eveneens zakenlui en handelaars af. Tijdens de verslagperiode is de activiteit van ISS afgenomen ten gevolge van de Amerikaanse luchtaanvallen op ISS-doelwitten, druk van AS en militaire operaties tegen ISS. Verschillende bronnen stellen dat AS aan het heropleven is. Gedurende de verslagperiode voert AS aanslagen uit, maar zonder een hoog aantal dodelijke slachtoffers evenwel.

Wat de betwiste gebieden betreft escaleren spanningen tot gewelddadige maar eerder kleinschalige confrontaties, vooral in de regio Sanaag. De troepen van Somaliland en Puntland bevinden zich in een standoff. Het merendeel van de incidenten betreft grondoffensieven tussen de Somalilandse en Puntlandse veiligheidsdiensten, gewelddadige incidenten tussen verschillende clanmilities en confrontaties tussen milities en veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Puntland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bursulah in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u over dergelijke persoonlijke omstandigheden beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Na een theoretische uiteenzetting licht verzoeker toe als volgt:

“II. 1.4. Verwerende partij stelt geen geloof te hechten aan de vrees van verzoekende partij voor de familie van A. A. die haar viseerden omwille van het behoren tot een minderheidsclan - quod certe non:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij behoort tot een minderheidsclan. Haar familie had haar geadopteerd, uiteraard discrimineerden zij haar niet. Het was de discriminatie van de andere dorpingen, van de mensen die wisten dat verzoekende partij tot een minderheidsclan behoorde en haar wilden doden. Dat haar familieleden haar niet discrimineerden, betekende niet dat de rest van haar omgeving haar ook aanvaardde.

Verzoekende partij heeft erg uitgebreid verteld over haar problemen en haar vrees: p. 12-15 CGVS I

[citaat notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 5, p. 12-14]

II. 1.5. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij was niet aanwezig bij de onderhandelingen tussen de clans, meer nog, zij lag in het ziekenhuis!

Verwerende partij verwacht details over de gesprekken en data, wat verzoekende partij onmogelijk kan geven. Verwerende partij kijkt met een erg Westerse bril naar de gebeurtenissen en heeft zich op geen enkel ogenblik kunnen inleven in de situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij gaf alle informatie die van een persoon in haar situatie kon verwacht worden: p. 9 CGVS II

[citaat notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 7, 9 en 10]

Verwerende partij heeft de vrees en de problemen van verzoekende partij op geen enkel ogenblik serieus genomen en ten gronde onderzocht. Zij verwacht informatie en details die verzoekende partij onmogelijk kan kennen.

II. 1.6 Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas en de vrees van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft weldegelijk een geloofwaardig relaas en heeft alles zeer uitgebreid uiteengezet. .

II. 1.7. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen”.

2.1.2. In een aanvullende nota van 17 september 2021 legt verzoeker bijkomende documenten neer over een medische ingreep waarbij een kogel werd verwijderd.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Verzoekers verklaringen kunnen voldoende zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt evenwel genoegzaam dat verzoekers verklaringen over de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn. Verzoekers kritiek dat hij uitgebreid heeft verteld over zijn problemen, maar de commissaris-generaal details verwacht die verzoeker onmogelijk kan geven, overtuigt de Raad niet. Verzoekers verweer blijft in wezen beperkt tot het volharden in de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Met de loutere herhaling van zijn verklaringen in het verzoekschrift kan verzoeker geen afbreuk doen aan de omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen in de bestreden beslissing. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Ten eerste moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat de familie van A. A. u viseerde omwille van uw toebehoren aan een minderheidsclan en ze hierdoor geen compensatie van u zouden aanvaarden, wat volgens u de voornaamste reden was dat ze u wilden doden (CGVS2, p. 15). Immers, u stelt dat u tot de Ashraf behoort, onder de subclan Bin Hassan, wat volgens u een minderheidsclan is (CGVS1, p. 11; CGVS2, p. 4). Echter, volgens de informatie waar het CGVS over beschikt, worden niet alle Ashraf als een minderheidsclan gezien. Zo wordt er een onderscheid gemaakt tussen de subclans Hussein en Hassan, waarbij Hussein wel degelijk als een minderheidsclan wordt beschouwd, maar Hassan niet. Daarnaast wordt gesteld dat de Hassan meestal door een proces van ‘adoptie’ gaan, waarbij een nieuwkomer geaccepteerd wordt door een andere clan na een ceremonie. Alhoewel er nog steeds een onderscheid blijft bestaan tussen de originele clanleden en diegenen die geadopteerd werden, worden deze personen gezien als gelijken en bezitten ze dezelfde rechten als de andere clanleden (zie administratief dossier). Dit proces van een zogenaamde adoptie komt eveneens overeen met de verklaringen die u aflegt omtrent uw relatie met de familie van uw moeder. Zo zegt u dat u, samen met uw neven, werd grootgebracht door de familie van uw moeder. Gevraagd of u, indien u opgroeide met uw neven, niet op dezelfde manier werd behandeld, antwoordt u dat er een verschil is tussen iemand waarmee je hetzelfde bloed deelt en iemand waaraan je niet gerelateerd bent. Echter, meteen hierna zegt u dat u geen verschil ervaren heeft door met hen op te groeien (CGVS2, p. 4 en 5). Ook geeft u aan dat de familie van uw moeder, waaronder uw ooms, tantes en neven, u als hun zoon behandelden (CGVS2, p. 12). Ook uit uw verklaringen over de discriminatie die u meemaakte, blijkt niet dat anderen u beschouwden als lid van een minderheidsclan. U zegt immers dat u niet rondhing met andere mensen en dat u gediscrimineerd werd door andere mensen, maar gevraagd over deze discriminatie komt u niet verder dan te stellen dat er bij een gevecht op school naar uw moeder werd geroepen en u bij een checkpoint zelf het geld moest brengen terwijl andere chauffeurs dit niet moesten (CGVS2, p.4). Dit kan dan ook bezwaarlijk gezien worden als ernstige discriminatie waar personen van een minderheidsclan vaak mee te maken krijgen. Aangezien u niet aannemelijk maakt tot een minderheidsclan te behoren, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de familie van A. A. weigerde om een oplossing te zoeken omdat u tot een minderheidsclan behoort.

Ten tweede weet u ook weinig te vertellen over de onderhandelingen tussen de clan van uw moeder en de clan van A. A. Zo weet u niet wanneer er precies onderhandeld werd tussen de twee clans. Gevraagd wanneer deze onderhandeling plaatsvond, zegt u dat deze plaatsvonden toen u in het ziekenhuis van Mogadishu lag. Gevraagd of u de datums van de onderhandeling weet, zegt u dat u dat niet weet en ze plaatsvonden op verschillende plaatsen (CGVS2, p. 9). Over de omstandigheden van de onderhandelingen zegt u dat twee van uw nonkels, alsook uw clanoudere aanwezig waren, maar u geeft aan dat er misschien ook nog anderen aanwezig waren, maar dit de enige waren die uw moeder vernoemde. Gevraagd naar de ouderen van de andere clan geeft u aan dat u niet alle ouderen die aanwezig waren, kan noemen, maar u wel weet dat de clanoudste, I. B., aanwezig was. Gevraagd waar de onderhandelingen plaatsvonden, zegt u dat u er niet zeker van bent, maar u denkt dat deze plaatsvond in het huis van uw nonkel, A. D., aangezien uw nonkels al hun meetings hielden in zijn huis. Bijkomend zegt u ook niet te weten wat er juist werd afgesproken omtrent de betaling als compensatie voor de gewonde jongen (CGVS2, p. 10). Na de pauze gevraagd hoe vaak er onderhandeld werd, zegt u dat er verschillende keren onderhandeld werd, waarna u zegt “zo’n drie keer”. Gevraagd of u niet zeker bent, geeft u aan dat u zeker bent van twee keer, maar het ook drie keer geweest zou kunnen zijn. Gevraagd waarom u zeker bent van twee keer geeft u aan dat de tweede discussie plaatsvond nadat u reeds vertrokken was uit Somalië en er u werd verteld over twee discussies (CGVS2, p. 14). Uit uw verklaringen over de onderhandelingen die gevoerd werden tussen de twee clans blijkt dan ook dat u niet goed op de

hoogte bent van deze onderhandelingen. Dat u zelf niet meer moeite deed om geïnformeerd te worden over iets dat uw directe vluchtaanleiding vormde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over het gevecht tussen de familie van A. A. en de familie van uw moeder aan het ziekenhuis in Galkayo weet u weinig te vertellen. Gevraagd of u weet wie er nog betrokken was bij de gevechten tussen uw familie en de familie van A. A. zegt u dat u daar niet zelf bij was en dat u reeds zei dat zijn familieleden met wapens naar daar gekomen waren. U geeft enkel nog aan dat u wel zeker bent dat B. daar was. Gevraagd wat u weet over de jongen die gewond raakte door uw neef zegt u dat u hem niet kent, maar u hoorde dat het familie was van B. Gevraagd of u niet weet wie hij was, antwoordt u ontkennend en geeft u aan dat u hem niet persoonlijk kent (CGVS2, p. 12). Gesteld dat het vreemd is dat u niet meer weet over uw aanvallers zegt u dat u niet wilt liegen, dat u zelf niet daar was, het niet nodig is om iedereen op te noemen en het de familie Reer A. S. was die u aanviel (CGVS2, p. 13). Eerder werd u ook reeds gevraagd of u wist of de broer van A. A., M. A. S., ook aanwezig was toen u in het ziekenhuis van Galkayo was, waarop u stelt dat hij mogelijk na het incident kwam (CGVS2, p. 11), wat helemaal niet overtuigend klinkt. Op de confrontatie dat het vreemd is dat u niet zou weten of hij aanwezig was, geeft u aan dat het op niets slaat of iemand naar daar komt of niet en het belangrijkste is dat u werd aangevallen (CGVS2, p. 13). Aangezien u zelf aangaf dat M. A. S. de enige familie was van A. A. die eveneens in uw dorp woonde (CGVS2, p. 11), is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u dit niet zou weten en dat u uzelf hierover nooit geïnformeerd heeft. Hoewel u niet meer bij bewustzijn was, is het dan ook zeer ongeloofwaardig dat u niet meer informatie zou kunnen geven over een incident dat dergelijke omvang had en waarbij u zelf de directe aanleiding van was.

Evenmin kan u uitvoerige informatie geven over de ontwikkelingen nadat u uit het land bent gevlucht. Gevraagd wat er gebeurde nadat uw moeder Mogadishu verliet en of uw moeder nog bedreigingen kreeg, zegt u dat ze hen elke keer bedreigden en zeggen dat ze verantwoordelijk zijn indien ze u niet naar hen brengen. Gevraagd tegen wie ze dit zeiden, zegt u dat ze dit tegen uw moeder, uw vrouw en ook uw ooms zeggen. Echter, gevraagd wanneer dit de laatste keer gezegd werd, zegt u dat dit in 2019, 2020 was, toen u het eerste interview had. U geeft aan dat ze uw kinderen zullen viseren omdat ze in 2019 tegen uw moeder zeiden dat ze wraak zouden nemen in gepaste tijd. Echter, gevraagd in welke maand dit tegen uw moeder werd gezegd, zegt u dat u dat niet weet en u genoeg stress heeft (CGVS2, p. 16). U blijft dan ook steeds zeer kort in uw verklaringen over de bedreigingen die uw familie ontving na uw vertrek en u kan deze bedreigingen evenmin juist situeren in tijd, wat dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte zijn uw verklaringen over de beschuldigingen van de familie van A. A. niet samenhangend. Gevraagd of de andere clan geloofde dat het een ongeluk was, zegt u eerst dat ze niet geloofden dat het een ongeluk was en ze dachten dat u de jongen opzettelijk gedood had. Gevraagd waarom u werd beschuldigd de jongen opzettelijk gedood te hebben, zegt u dat het voor hen niet uitmaakt of het opzettelijk was of niet, omdat u van een minderheidsclan bent en ze minderheidsclans op die manier behandelen. Gevraagd wat u bedoelt met dat ze er niet om geven dat het per ongeluk was, zegt u dat ze niet om de reden geven aangezien ze hun zoon verloren. U zegt dan dat ze weten dat u van een minderheidsclan bent, ze geloven dat u hem opzettelijk doodde en dat dit de reden is dat ze een oplossing weigerden (CGVS2, p. 15 en 16). Uw verklaringen over het feit dat de familie van A. A. vermoedde dat u hem opzettelijk gedood had, zijn dan ook weinig samenhangend.

De documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. Zo tonen de documenten van de ziekenhuisopnames, de fiche screening instroom, het administratief dossier, de medische attesten, de e-mails en de foto's, alsook het verslag van de operatie enkel uw verwondingen aan in uw buikstreek omwille van kogelinslagen. Echter, dat u enkele keren geopereerd werd en tijdelijk een stoma had wordt hier niet betwist, maar dit kan bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. Immers, deze documenten kunnen niet bewijzen wanneer en op welke manier u de kogelwonde hebt opgelopen. Medische problemen op zich houden bovendien geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De opmerkingen die u had op de notities van uw tweede persoonlijk onderhoud hebben enkel betrekking op de schrijfwijze van de namen. Deze kunnen dan ook bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren.”

De door verzoeker neergelegde aanvullende nota bevat slechts informatie over een medische ingreep die hij onderging waarbij een kogel werd verwijderd. Dit gegeven en de foto's van zijn verblijf in een ziekenhuis, waarvan er al drie foto's werden voorgelegd (Documenten, stuk 6, nr. 6), worden op zich niet betwist door de commissaris-generaal. De voorgelegde nieuwe stukken werpen daarom geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij afkomstig is uit Bursulah, in Puntland, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de regio Puntland wordt beoordeeld.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Puntland als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst, Bursulah in Puntland, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

De bestreden beslissing oordeelde hierover terecht dat:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 30 juni 2020, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalie.veiligheidssituatieinsomalilandenpuntland20200630.pdf]] en https://www.cgvs.be/nl blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. In Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden is er voornamelijk geweld met vuurwapens en vinden er in mindere mate grondoffensieven, aanslagen met explosieven en luchtaanvallen (door US AFRICOM op terreurdoelwitten) plaats. Bij dit geweld kunnen burgerdoden als collateral damage vallen of zijn burgers zelf het doelwit. De grondoffensieven vinden plaats tussen de Somalilandse en Puntlandse troepen in de betwiste gebieden. Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door de terreurgroepen al-Shabaab (AS) of de Islamitische Staat van Irak en de Levant in Somalië (ISS). Schietpartijen en gerichte moorden (met vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of AS.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit schietincidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds.

Het geweld in Puntland tijdens deze verslagperiode bestaat voor een groot deel uit gerichte moorden met vuurwapens. Het gaat hierbij om gerichte aanslagen op overheids- en veiligheidspersoneel, zakenlui of leden van een rivaliserende clan. De daders van dit geweld zijn voornamelijk onbekende gewapende groepen en clans. In mindere mate zijn de terreurgroepen en de politie verantwoordelijk. Daarnaast vinden er ook incidenten plaats tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten enerzijds en AS, ISS, clanmilities en onbekende gewapende groepen anderzijds. AS en ISS voeren soms ook gerichte moordaanslagen met explosieven uit. Beide terreurgroepen persen eveneens zakenlui en handelaars af. Tijdens de verslagperiode is de activiteit van ISS afgenomen ten gevolge van de Amerikaanse luchtaanvallen op ISS-doelwitten, druk van AS en militaire operaties tegen ISS. Verschillende bronnen stellen dat AS aan het heropleven is. Gedurende de verslagperiode voert AS aanslagen uit, maar zonder een hoog aantal dodelijke slachtoffers evenwel.

Wat de betwiste gebieden betreft escaleren spanningen tot gewelddadige maar eerder kleinschalige confrontaties, vooral in de regio Sanaag. De troepen van Somaliland en Puntland bevinden zich in een standoff. Het merendeel van de incidenten betreft grondoffensieven tussen de Somalilandse en Puntlandse veiligheidsdiensten, gewelddadige incidenten tussen verschillende clanmilities en confrontaties tussen milities en veiligheidsdiensten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Puntland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Het verzoekschrift bevat geen concrete of dienstige argumenten die deze vaststellingen kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kunnen terugkeren naar Puntland.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Puntland een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP